

תיאטרון
בית ליסין
הבניינים

מקסי ואני

מחזה ישראלי חדש מאת **הלל מיטלפונקט**

מקסי ואני

מחזה ישראלי חדש מאת
הלל מיטלפונקט ובבימויו

עיצוב תפאורה: במבי פרידמן
עיצוב תלבושות: אולה שבצוב
מוסיקה: אורי וידיסלבסקי
עיצוב תאורה: אורי מורג

המשתתפים (לפי סדר הופעתם):
שלומי טפיארו - אלכס
יגאל נאור - מקסי
נתי קלוגר-רוזנברג - אילה
אבישי מילשטיין - אורסון
מרים זוהר - רושקה
מיכל קירזון - דוריס
טל-יה יהלומי-לוי - ליאה
ארז שפר - מלצר

המרדף אחרי האושר

היחסיות של העושר כרוכה בממצא מעניין נוסף: לאחר תנודה חדה בעושרם נוטים פרטים לשוב לרמת האושר הקודמת שלהם. ההסבר, מציעים מחקרים, נעוץ ביכולת ההסתגלות המהירה שלנו לטוב ולרע. האדם המודרני חי על "הליכון הדוניסטי": החתירה לאושר היא תנועה בעמידה, פועל יוצא של יכולת הפרט להתעשר ברמה שאינה נופלת מזו של עמיתיו. ככל שיש לנו יותר, אנו רוצים עוד יותר. אנו יכולים להחיש את קצב ההליכון, להזיע ולנוע, אך שביעות רצוננו בעינה תעמוד. כך גם ביחס למתעשרים בן לילה: הזוכים בלוטו מדווחים בדרך כלל על גאות מהירה באושרם בחודשים שלאחר הזכייה, אך כעבור פחות משנה צונחת שביעות הרצון לרמתה הקודמת. המבקשים אושר לטווח ארוך, טוענים חוקרים, ימצאו אותו בקרב משפחה וחברים, פעילות גופנית וגנים הולמים (ויש הגורסים, גם באמונה דתית) - ואלה אינם מחייבים ממון רב.

שני ההסברים מותירים את הקפיטליזם נכלם. רדיפת הרכוש היא אכזרית במקרה הרע וסרת טעם במקרה הטוב. עקרון היחסיות מתנה את אושרם של המעטים באומללותם של הרבים, ועקרון ההסתגלות מלמד כי המשוואה עושר=אושר חסרת תוחלת. אך דומה כי גם לסוציאליזם אין סיבה לעלוץ. ככלות הכול, צמצום הפערים הכלכליים, בין השאר באמצעות מסים גבוהים, ישלול גם מהמעטים את האושר הנובע מסבלם של הרבים; ונטישת הליכון הממון אולי לא תעלה או תוריד את מפלס האושר של ההולכים, אבל עשויה לגרום מכושרם ומכישוריהם ומהפיתוח הכלכלי הנלווה להם. זאת ועוד, טען באחרונה החוקר ארתור ברוקס, גם אם צבירת הון וצרכנות פרטית אינן מתכון לאושר, קל וחומר שהוצאה ממשלתית אינה המתכון לו, ועלייתה דווקא מפחיתה את רמת האושר בציבור.

אסטרלין". במאמר מ-1974 מצא ריצ'רד אסטרלין סתירה לכאורה בקשר בין אושר לעושר: בשעה שבכל מדינה ומדינה עשירים הם בממוצע מאושרים יותר מעניים, הרי שחברות עשירות אינן מאושרות יותר מחברות עניות (לפחות מעבר לרמת קיום סבירה). כך לכאורה, עושר מקדם את אושרם של פרטים, אך ברמה הקיבוצית אינו מסייע לאושרן של חברות שלמות. מדוע? אין תמימות-דעים. הסבר מרכזי אחד הוא יחסיות: לא עושר מוחלט הוא המחולל אושר, אלא עושר יחסי - זה לא שאנחנו מבקשים רכוש כשלעצמו, אנו רוצים שיהיה לנו יותר מלאחרים. לטענת חוקרים, עושר יחסי מניע פרטים, אך משפיע הרבה פחות על חברות, ולפיכך אין האחרונות נהנות מגאות רגשית בזמן צמיחה כלכלית.

אם אצל אריסטו האושר מתבטא בחיים על-פי המידות הטובות, ואצל התנא בן-זומא העשיר הוא האדם השמח בחלקו, הרי שבבסיס התפישה הקפיטליסטית, העושר הוא זה שעושה את האדם למאושר. אחד המיתוסים על גלגוליה של הכרזת העצמאות האמריקאית מספר, כי בטיוטה הראשונה של ההכרזה קבע תומס ג'פרסון כי שלוש הזכויות הטבעיות של בני האדם הן "חיים, חירות וחתיירה לרכוש". בהצהרה הרשמית שונה הסיפא, ו"החתיירה לאושר" תפסה את מקומה של "החתיירה לרכוש". בדוה אולי, אבל מבחינה רעיונית אין הסיפור משולל יסוד. הדיון במשמעות האושר, נחלתם עתיקת היום של הפילוסופים, נעשה בהדרגה לשדה מחקר מדעי: "כלכלת האושר", שם רשמי. הבסיס למדע החדש הוא "פרדוקס

תרבות צריכה המונית המקדשת את מרכז-הקניות כמוקד "החיים הטובים", היכל שבשעריו באים בעלי הממון המתאים. במובן זה סייעה משוואת עושר=אושר לכרוך בין הפרט לכלל באופן חדשני. מקדשי-שפע היו לאתרים המקנים תחושה של שייכות מופרטת, מקום בו פרטים הנאבקים על הצלחתם החומרית יכולים להתכנס ולפעול בנפרד וכאחד. נדמה כאילו בין המהפכה האמריקנית למהפכה הצרפתית, תפסה את מקום האחוזה החברתית החוויה הצרכנית. רעיון "ההסתמכות העצמית" של ראלף וולדו אמרסון עוות, וגרעינו הרוחני האנטי-קונפורמיסטי התגלגל לאחריות חומרית אישית (וחמלתם של נדבנים). רבים מסכימים עם אמרתו של הלל הזקן, "אם אין אני לי, מי לי". הלואי ויסיכיתו גם להמשכה: "וכשני לעצמי מה אני; ואם לא עכשיו אימתי".

ד"ר אוריאל אבולוף
מתוך מאמר שפורסם ב"ארץ אחרת"

רוחנית לבין סיפוק חומרי-"מוטב להיות בן-אנוש גטול-סיפוק מאשר חזיר מסופק; מוטב סוקרטס לא מרוצה משוטה שבע-רצון"-אך הדגש על האושר כתכלית תועלתנית נותר בעינו. "האדם אינו חותר לאושר; רק האנגלי עושה זאת", סנט ניטשה, אך תועלתנות-האושר לא הותירה חותמה על אנשי האי הבריטי לבדו, והיגרה בהצלחה גם מעבר לים. הסיבה עולה במכתם אחר של הפילוסוף הגרמני: "אם יש לנו את הילמה" של חייו, נתמודד עם כמעט כל 'כיצד'. האם ה"למה" של האדם המודרני הוא אושר? האבות המייסדים של ארה"ב השיבו בחיוב, ובחרו באושר כקודקוד סתום-משמעות במשולש זכויות-היסוד. המדינה מציידת את אזרחיה בביטחון (חיים), אותם יוכלו להקדיש באמצעות שלל חירויות לרדיפת הזכות השלישית - האושר. או שמא אין זו זכות אלא חובה, חובה שאינה נאכפת על-פי חוק, אלא שעל המסרבים למלאה להאשים אך את עצמם, ולשאת באחריות לגורלם. זהו מצע האפולואנזה (Affluenza),

פוסט מודרני לאתוס הפרוטסטנטי-קפיטליסטי. אם רק נלמד לראות את הטוב, ולהיות שמחים, נוכל גם להרבות נכסים. ואולי אין זו טענה משוללת יסוד, וצודקים הגורסים ש"כשאתה מחייך, העולם מחייך אליך". צעד נוסף בפירוק משוואת עושר=אושר פסע התנא שמעון בן זומא, שתהה "איזהו עשיר?" והשיב: "השמח בחלקו". השמחה אינה אפוא מפתח להתעשרות, אלא מכוונת אל החומר שבנמצא, ומבקשת לראות בו בסיס גשמי לצמיחת הרוח. ואולם גם אלו הסבורים כי לאושר דרוש הון וגם אלו הסבורים כי האושר מגיע ממקורות אחרים, מוסריים או רוחניים, מקבלים את ההנחה שאושר הוא סמן של ה"טוב" ואולי הוא-הוא ה"טוב" עצמו. יש החלוקים על טיבו של האושר, אך על ערכו המכריע מעטים מערערים. בעידן המודרני נרתמה הפילוסופיה התועלתנית של האנגלי ג'רמי בנתאם, שטבע ותבע את "עיקרון האושר המירבי", כדי להעניק לקפיטליזם תכלית רגשית וערכית. ג'ון סטוארט מיל עידן את התועלתנות, והבחין בין הנאה

התעלומה, מכל מקום, בעינה עומדת: אם התעשרות כשלעצמה אינה מסבה אושר, מדוע עשירים מאושרים יותר? הצלחה, לדברי ברוקס, היא המפתח לאושר, ועושר - צבירת כסף - הוא מדד להשגתה. "האושר אינו טמון בבעלות על כסף", אמר הנשיא רוזוולט "הוא טמון בשמחת ההישג, בריגוש הנובע ממאמץ יצירתי". אך עבור ברוקס הצלחה היא מעל לכל חומרית: "העובדה שכסף אינו קונה אושר אינה כתב אישום כנגד הקפיטליזם. נהפוך הוא, הקפיטליזם הוא השיטה הטובה ביותר המאפשרת לאנשים להצליח כלכלית בכוחות עצמם - והצלחה היא המסבה אושר. קפיטליזם הגון הוא המפתח לאושר הלאומי הגולמי שלנו, ועלינו להגן עליו בתוקף". הפולמוס סביב האושר נותר בעינו ואף צובר תאוצה. הוא חג בדרך כלל סביב השאלה אם עושר מחולל אושר. מענה אפשרי הוא היפוכה של המשוואה, וכך גורסים שלל ספרי "עזרה עצמית" המלמדים כי באמצעות התחברות אל האושר הפנימי תצלח ידנו בתחום החומרי, מעין גלגול

הטייקון הישראלי

הכירו את ידידנו, הטייקון הישראלי: הוא נוהג להשיא את ילדיו בחתונה מפוארת (שעלותה יכולה לסייע ברכישת דירה לכמה זוגות צעירים) אליה הוא מזמין את חבריו לחוג הסילון, לצד עיתונאים ופוליטיקאים כלבבו. יש לו גדודי עוזרים, יועצים, לוביסטים ואנשי יחסי-ציבור, אבל רק שניים-שלושה אנשים קרובים עליהם הוא באמת סומך. רווחיו עצומים, לא בזכות ראש יהודי הממציא לנו פטנטים אלא מפעילות בשווקים לא תחרותיים, פעולות מתוחכמות בבורסה, ובעלות על חברות ומשאבי טבע שפעם היו שייכים לכלל הציבור. מלבד הפינוקים לו ולמשפחתו (מטוס פרטי, מכוניות יוקרה, בתים רחבי ידיים, קפיצה לחו"ל מתי וכמה שמתחשק) הוא משתמש ברווחים אלו כדי לצ'פר את סוללת המנהלים הבכירים שגייס במהלך השנים במשכורות גבוהות ובנוססים. לא מעט מהם מגיעים מהשירות הציבורי, מה שלא מזיק כשצריך את האישור המתאים מהממשלה. 99% האחרים מתפנקים בתספורת. לא קיצוץ השיער אלא קיצוץ בכספי החסכונות והפנסיה שאותה הלווה הציבור לידידנו באמצעות השקעה באגרות-חוב של חברותיו הציבוריות, שכעת מצהיר שהוא יתקשה להחזיר. הוא תורם הרבה מאוד כסף לצדקה ומוסדות ציבור, אבל איכשהו זה אף פעם לא בסתר ולעיתים מזומנות זה בתמורה להנצחת שמו. כטיפוס, הוא צעיר: לפני עשרים שנה אנשים בקושי ידעו מי הם דנקנר, תשובה, אריסון, עופר ואחרים (שבשל מקוצר היריעה לא יזכרו כאן) אבל היום, אם נרצה בכך או לא, הם חלק בלתי נפרד מחיינו.

הטייקון בה הידיעה הוא נוחי דנקנר, בעל השליטה בקונצרן הענק אי.די.בי. הוא גדול עד כדי כך, ששר האוצר בא לבקר אותו במשרדיו במגדלי עזריאלי, ולא להפך. כולנו קונים אצל דנקנר מוצר כזה או אחר - בסופרמרקט (שופרסל), הטלפון הנייד (סלקום) אינטרנט (נטוויז'), וכשמחליפים חיתול לתינוק (חיתולי האגיס, המיובאים על-ידי נייר חדרה). כשקונים דירה או משפצים, קונים ממנו מלט - דנקנר הוא בעל השליטה במונופול המלט הישראלי, 'נשר'. חוץ מזה, יש לו גם עיתון יומי נפוץ - 'מעריב'. דנקנר נולד למשפחה עשירה מאוד, אבל הפך לטייקון באופן עצמאי. הכול התחיל בשנת 1997 כאשר המשפחה רכשה כ-11% מבנק הפועלים תמורת 358 מיליון דולר שמומנו בהלוואה מבנק לאומי. ההלוואה הכניסה את המשפחה לקשיים, ונוחי מכר את חלקו בעווגה המשפחתית ונותר עם 70 מיליון דולר. באמצעות הכסף הזה הוא רכש בשנת 2003 את השליטה באי.די.בי ומאז דנקנר הפך לאימפריה.

יצחק תשובה בא מלמטה: הוא גדל למשפחה מרובת ילדים במעברת כפר יונה, וכבר בגיל 12 יצא לעבוד. לאחר שהשתחרר מהצבא, החל לעבוד כקבלן, ושנות העלייה הגדולה של תחילת שנות התשעים הפכו אותו לאיש עסקים אמיד. לטייקון של ממש הוא הפך בשנת 1998. במהלך מתוכם הצליח להשתלט על חברת דלק הבורסאית, גם בזכות הלוואה של 230 מיליון דולר שקיבל מתד אריסון, הרוכש הטרי של בנק הפועלים. עם אריסון התיידד כמה שנים לפני כן בעת שהסכים לקנות ממנו 500 אמבטיות ממפעל חדש שהקים אריסון בנתיבות. מאז הרכישה תשובה הזניק את דלק קדימה והכניס בה לא מעט עסקים חדשים - הוא ייבא לארץ את מכוניות מאזדה ופורד, השקיע בטלוויזיה בכבלים, וצבר נדל"ן רב, בעיקר בחו"ל. בשנת 2004 רכש את מלון הפלאזה היוקרתי במנהטן תמורת 675 מיליון דולר, ושיפץ אותו במשך שלוש שנים. בשנת 2008 היה נראה כי החגיגה של תשובה מסתיימת - הוא רכש הרבה נדל"ן באירופה וארצות-הברית במחיר יקר מדי, וצבר חובות גדולים. אבל אז התהפך הגלגל שוב - גז טבעי התגלה מול חופי חיפה, בשדה שבו לתשובה היה זיכיון להפקה. הוא נלחם כמו אריה כדי שהממשלה תיקח ממנו כמה שפחות מסים על התגלית הזו, אבל הצלחתו הייתה חלקית בלבד. כיום חובות הנדל"ן שוב חוזרים להטריד אותו, אבל הגז הטבעי צפוי להחזיק אותו הרבה מעל למים לעוד הרבה מאוד שנים.

גם משפחת עופר עשתה את הונה מאוניות - צי ענק של אוניות סחר שהוקם בחיפה בשנת 1950, והפך במהלך השנים, לאימפריה חובקת עולם. בסוף שנות התשעים המשפחה רכשה את השליטה בקונצרן 'החברה לישראל', שארבע שנים קודם לכן עוד היה שייך למדינה. זוהי אחת מחברות האחזקה הגדולות במשק, המחזיקה בבעלותה בין היתר גם את בתי-הזיקוק שליד חיפה ואת הזיכיון להפקת אשלג מים-המלח. החברה, המעסיקה מספר בכירים לשעבר בשירות הציבורי, קנתה בעשור האחרון מהמדינה מספר נכסים יקרים, כגון חלקה של המדינה בבתי-הזיקוק, עסקאות שעוררו ביקורת בטענה שהמדינה מכרה בזול מדי. כך נטען גם כאשר המשפחה קנתה מהמדינה את חברת צים תמורת 115 מיליון דולר. בעת המכירה עורך-דינה של המשפחה עשה פשרה בין הצעות מחיר שונות או בלשונו 'עשה שקשוקה' כפי שהסביר בסרט 'שיטת השקשוקה', מאכל שהפך מאז הסרט לשם נרדף לעסקאות עם ריח לא כל-כך נעים.

תד אריסון נפטר זמן קצת אחר שסייע להפוך את תשובה לטייקון. בתו, שרי, היא כיום האישה הכי עשירה במזרח התיכון. היא ירשה את הונו של אביה, גם בזכות התעקשותה מולו - הוא לא ייעד אותה לעסקים. תד אריסון ירד מהארץ בשנות החמישים והקים במיאמי את רשת 'קרניבל קרוז', מעין 'ספינות אהבה', שהפכו אותו לאיש שיכול לרכוש מהמדינה את השליטה בבנק הפועלים, שאותו הקימה ההסתדרות לפני קום המדינה, במיליארד וחצי דולר. מלבד זאת, הוא קנה גם את חברת הנדל"ן ההסתדרותית שיכון ובינוי. שרי היא טייקונית ייחודית בנוף - היא מרוויחה הון מבנק שפועל בשוק לא תחרותי שבגינו כלו משלמים עמלות גבוהות מדי, ומהעלייה הדרסטית במחירי הנדל"ן בארץ, אך מקדישה חלק ניכר מזמנה גם לעניינים אחרים. היא ייסדה את ארגון "מהות החיים", שמטרתו לעורר בכל אחד מאיתנו מודעות לשלום בינו לבין עצמו, משפחתו וחבריו. לפני שנתיים פרסמה ספר ובו כתבה שלאורך כל חייה קיבלה מסרים ותקשורים מכוחות חיצוניים, המסייעים לה בהחלטות שהיא מקבלת.

'אומת ההיי-טק', זה התואר בו אנו נוהגים להתנחם כשנדממה שמצבנו הולך מדחי לדחי. זה כמובן רק פן אחד של הכלכלה הישראלית, אבל פן מאוד נעים, בוודאי לחבורה מצומצמת של יזמים מוכשרים. המיתולוגיים מכולם הם חבורת מיראליביס, שבשנת 1998 הדהימו את המדינה כשהודיעו על מכירת ההמצאה שלהם - תוכנת המסרים ICQ לחברת IOL האמריקאית תמורת 407 מיליון דולר. הם היו ארבעה צעירים בשנות העשרים לחייהם שחגגו אז בגדול, וסיפורם היווה לאחר מכן השראה לסדרה 'מסודרים'. המבוגר האחראי היה יוסי ורדי, אביו של אחד הצעירים, ומי שנחשב עד היום לגורו של ההיי-טק הישראלי. גיל שוויד, הוא יזם נוסף ששם את ההיי-טק הישראלי על המפה. בשנת 1993 הוא הקים את צ'ק-פוינט המתמחה באבטחת מידע.

מוריס קאהן הוא מיליארדר בזכות חברת אמדוקס, שפיתחה מערכות לחיוב לקוחות עבור חברות, וכיום הוא פנוי לעסוק בדברים אחרים. חוץ מחבורה זו, יש עוד כמה מאות ישראלים ברי בינה ומזל, איש-איש והמצאתו או יכולתו לפתח ולשווק המצאה של אחרים, שחייהם הפכו לנוחים הרבה יותר בעקבות ההמצאה המופלאה שנקראת עולם ההי-טק בעידן הקפיטליסטי.

שוקי שדה, עיתונאי, TheMarker

חיינו הלא רגילים של האדם הרגיל

אבל הוא חסר כל מודעות לגבי הדרך הצינית שבו מקסי מנצל אותו, לגבי בוגדנותה של אילה, אשתו "הארנבונת" מהטלוויזיה, לגבי המחלה הסופנית המקננת בגופה של סבתו האהובה, לגבי התשוקה הגדולה שמשלטת על יחסיו עם ליאה, בתו האקסצנטרית של מקסי. מקסי הוא בחור "תמים", האלמנט התודעתי שהוא חסר הוא זה החברתי: מקסי מופעל על ידי כוחות השוק הכלכליים - אולי המקבילה המדויקת ביותר לגורל של המחזאות הקלאסית.

התהליך שאלכס עובר הוא תהליך תודעתי: מהיות מנוצל חסר בחירה, להיות מנצל מתוך בחירה. ה"אנטי-גיבור" של מיטלפונקט לובש אט-אט מחלצות של גיבור דרמטי כשהוא מאבד את התמימות, אך יודע לחזור אליה ולהשתמש בה. השימוש בכוחות התודעתיים, ש"המצבים הלא רגילים" שהוא נבחן בהם דורשים ממנו, הופכים אותו לבוגר.

"מקסי ואני" הוא מחזה מוסר מודרני, ישראלי מודרני, עם נגיעות של קומדיה רומנטית ושל דרמה חברתית. מיטלפונקט שב להתכתש עם "הישראליות" המושחתת של "גוד ביי, אפריקה" ושל "איסמעיליה" שלו. אלא שהפעם הגיבור שלו הוא איש צעיר, צעיר בהרבה מבני דורו של המחזאי, גיבוריהם של המחזות הנזכרים לעיל, ומיטלפונקט מחבק אותו אל חיקו ומסתכל עליו, כך נדמה, באהבה גדולה מזו שבה הוא בחן את גיבוריו הקודמים, בני דור מלחמת יום הכיפורים. לכן "מקסי ואני" הוא מחזה כה שובה לב - כי הוא אופטימי.

אבישי מילשטיין

המחזאי והבמאי האמריקאי דייוויד מאמט הגדיר את הגיבור הדרמטי המודרני כ"אדם רגיל הנקלע למצבים לא רגילים". הגדרה זו עומדת, לכאורה, בסתירה להגדרה הקלאסית של הגיבור הדרמטי כאדם שמבקש בכל מחיר להשיג את הבלתי ניתן להשגה ונקלע לקונפליקט בגלל התרסתו זו כנגד הגורל. "האדם הרגיל", אליבא דמאמט, נקלע לקונפליקט שאינו שייך אליו, "זרם החיים" ו"המצבים הלא רגילים" שאיתם הוא נאלץ להתמודד הופכים אותו ל"גיבור בעל כרחו" - הוא מנצח אותם כי כל מה שהוא רוצה זה לחזור למצבו הראשוני, "הרגיל".

גיבוריו של הלל מיטלפונקט, ואלכס ממחזהו החדש "מקסי ואני" בתוכם, הם "אנשים רגילים" שכאלה. בתחילת המחזה, אלכס - בחור צעיר "ורגיל" שכזה - עולה במעלית לקומה ה-17 במגדל המשרדים המפואר שבו הוא עובד כמעין שוליה לכל עניין במשרד "שולמן את שולמן". בסוף המחזה, אלכס אדם עשיר שחושב שחיינו טובים. מאוד. דרכו "לצמרת" של אלכס רצופה, לכאורה, בצירופי מקרים בלתי סבירים. אולם דווקא בהצגתו של הגיבור כאדם "רגיל", שמשותף בהתלהבות מהולה באירוניה את סיפורו הבלתי רגיל עם קהל, פותח המחזה רובד הסתכלות נוסף אל ליבה של החברה הישראלית בת זמננו.

להיות "רגיל", לפי מיטלפונקט, זה להיות חסר תודעה בהווה. אלכס נמנע בחן עיקש להתוודע אל הבעיות המקיפות אותו. הוא מחובר מאוד אל כאבי העבר שלו - בדמות יתמותו והמצוקה הכלכלית שבה גדל, או המבצע הצבאי שבו הציל את שוקה, חברו הטוב והכמעט יחיד, תחת אש. הוא גם חולם פחות או יותר על עתיד כאדם אמיד.

הלל מיטלפונקט מחזאי ובמאי

בוגר החוג לתיאטרון של אוניברסיטת תל אביב. החל משנת 2006 - מחזאי הבית של תיאטרון בית ליסין. מחזהו הראשון התקווה האחרונה של רחוב נחמני הועלה בתיאטרון חיפה בשנת 1974, מאז כתב ועיבד מעל ארבעים מחזות, ביניהם - בתיאטרון הבימה: הגג, מי תהום, מכולת, פירוד זמני, מדריך למטייל בוורשה, חבילות מאמריקה, מסילה לדמשק. בתיאטרון באר שבע: נהג-ציירת, שם המשחק, מפיסטו (על פי קלאוס מאן), הנאהבים, אחים לנשק, אם הבית. בתיאטרון הקאמרי: גורדיש, בויטרה (על פי קולבק), אדון וולף, השחקן, עיר הנפט (הפקה משותפת עם תיאטרון חיפה). בתיאטרון בית ליסין: נטושים, שלושה בלילה, גן עדן דרום, איסמעיליה, התאונה, ריגוש, גוד ביי אפריקה, אנדה, מכולת (בשיתוף התיאטרון הקאמרי). בתיאטרון צוותא: סטריפטיז אחרון, ויהי חור (בשותפות עם יסובול), מאמי, סמארה. בתיאטרון חיפה: התקווה האחרונה של רחוב נחמני, שרגא קטן, העלמה והמוות, זלמנאים (על פי קולבק), פטפוטים על הנילוס (על פי נגיב מחפוז), בובה. ביים את מחזותיו: פירוד זמני, מדריך למטייל בוורשה, חבילות מאמריקה, נהג ציירת, שם המשחק, הנאהבים, אחים לנשק, אם הבית, גורדיש, בויטרה, השחקן, נטושים, שלושה בלילה, גן עדן דרום, איסמעיליה, התאונה, העלמה והמוות, סמארה, עיר הנפט, ריגוש, גוד ביי אפריקה, אנדה, מכולת. כמו כן ביים בתיאטרון בית ליסין את ההצגות: אמנות, מי מפחד מוירג'יניה וולף, כולם היו בני, קול קטן, המים זוכרים, וריאציות על נושא מסתורי, הדבר האמיתי, מראה מעל הגשר, אלוהי הקטל.

זוכה פרס הלוי 2006 לאמנות הבמה. זוכה פרס התיאטרון הישראלי - מחזאי השנה 2002 על המחזה איסמעיליה, ופרס מחזאי השנה 2008 על המחזה אנדה.

במבי פרידמן עיצוב תפאורה

מעצב תפאורה ותאורה בכל התיאטראות הרפרטוארים בארץ, וכן בתיאטרון המסחרי ובטלוויזיה. בוגר לימודי תואר ראשון ותואר שני (בהצטיינות) בעיצוב במה, בחוג לתיאטרון - אוניברסיטת תל אביב. השתלמות מקצועית ב: CHELSEA COLLEGE OF ART AND DESIGN LONDON. בין עבודותיו בתיאטרון עיצוב תפאורה ותאורה - בתיאטרון הבימה: אכזר ורחום, לב טוב. בתיאטרון הקאמרי: האישה בשחור, רוז. בתיאטרון בית ליסין: מתנקשים, פופקורן, מלאכת החיים, סרט צרפתי, אנדה, בחורים טובים, אחרון ימיה. בתיאטרון החאן: שיחות אחרי לוויה, בגידה. בתיאטרון באר שבע: מלכת היופי של לינאן, לא על זמירים, לטיפול יצאנו, דלתות נפתחות, חסיה הנערה מן הכפר, חלום אחר. באופרה הישראלית החדשה: אליסה בארץ הפלאות. עיצוב הצגות רבות לתיאטרון הספריה והצגות רבות אחרות במסגרת בית צבי. עיצוב לעשרות הצגות ילדים שונות וכמו כן עיצוב תפאורה למחזות זמר היפה והחיה (דיסני), צלילי המוזיקה, נרניה, אוליבר, זורו, שרק, Avenue Q ולמופעי בידור שונים. מלמד עיצוב במה ותאורה בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. הקים ועומד בראש מסלול עיצוב תפאורה במכללת שנקר. זוכה מילגת קרן אמריקה - ישראל (קרן שרת) בשנים 1996, 1997, 1998. זוכה מילגת British Council - B I Arts 2001. זוכה בפרס ע"ש יחיאל שמי לעיצוב במה לשנת 2004. נבחר הקרן למצוינות בתרבות icexcellence בתחום התיאטרון לשנת 2005.

אולה שבצוב עיצוב תלבושות

בוגרת אוניברסיטת תל-אביב לעיצוב במה. בין ההצגות שעיצבה - בתיאטרון באר שבע: קן הקוקיה, חולה מדומה. בתיאטרון בית ליסין: חלום של לילה בלב קיץ, משחק ילדים, אביב מתעורר, מנדרגולה, הקוסם מארץ עוץ. בתיאטרון אורנה פורת: ריקוד משפחתי, הקסם של אורנה, תפאורה לתל-אביב שלי, מוסיקה מדברת. בתיאטרון ארצי לנוער: ססגוניה, וגר זאב עם כבש. בתיאטרון ירושלים: מסע בין הקלעים. בצוותא: היי יפה. תמונע: תפאורה להתיבה. בתיאטרון האוניברסיטה: רומאו ויוליה, אנטיגונה. בפסטיבל עכו - מיצגים: אובאים, נלך לרקוד. בתיאטרון הסמטה: אגף 6. בתיאטרון גשר: יונה ונער. זוכת מלגה קרן תרבות אמריקה ישראל 2001-2004. זוכת פרס קיפוד הזהב על עיצוב תלבושות 2007 (קברט היי יפה). זוכת פרס התיאטרון הישראלי על עיצוב תלבושות 2009 (חלום של לילה בלב קיץ).

אורי וידיסלבסקי מוסיקה

בוגר האקדמיה למוסיקה ע"ש רובין בתל-אביב. כותב מוסיקה לתיאטרון, קולנוע ומחול מזה 20 שנה. כתב מוסיקה להצגות רבות בארץ, ביניהן: עיר הנפט, גורדיש, בויטרה, התאונה, איסמעיליה, המכשפה, משרתם של שני אדונים, ריצרד השלישי, הסוחר מונציה, ביקור הגברת הזקנה, כטוב בעיניכם, נוצות, חצוצרה בואדי, שירה, לב -טוב, יהוא, תיקון חצות, שבר ענן, קיסריה סופ"ש, הדבר האמיתי, אונור, ריגוש, גוד ביי אפריקה, מבקר המדינה 2005, אנדה, ולנטינו, מסילה לדמשק, המתאבד, מראה מעל הגשר, רוחלה מתחתנת, מכולת, כי בנו בחרת. כתב מוסיקה לערבי מחול רבים ביניהם: דירת שני חדרים, בהמות, חמורים, תא, דיו-כאן. במרכז סוזן דלל הועלו שני ערבים המבוססים על המוסיקה של אורי וידיסלבסקי תעודת זהות, ורק גברים וקודים. כתב מוסיקה לעשרות סרטים ביניהם: שחור, מכתוב, הפיתוי, ארץ חדשה, המיועד. בשנים האחרונות משלב בעבודתו כתיבת מוסיקה לתיאטרון וכתיבת מוסיקה לסרטים בחו"ל. הלחין את השיר ילדי חורף 73 שנבחר לשיר האהוב ביותר מבין כל שירי הלהקות הצבאיות בתכנית שיר השירים. בשנת 2011 הוציא את הדיסק "כי בנו בחרת".

אורי מורג עיצוב תאורה

בוגר בית הספר לאומנויות הבמה, מכללת סמינר הקיבוצים, תל-אביב. בין עבודותיו כמעצב לתיאטרון: אכזר ורחום, פרק ב', כובע הקש האיטלקי, מר גריין, גיבור מעמד הפועלים, בנות עובדות, משפחת ישראלי, סוחרי הגומי, טנגו, מפעל חייו, לא כולל שינה, המדריך לחיים הטובים, עלי כינור, בית הקפה, שעה וחצי איחור, קיבוץ אל אי. הצגות ילדים ונוער: אימא אמרה לדני, מפצח האגוזים, מכתבים לצופיה, נשים קטנות, פרדיננד, בגדי המלך, הכבש ה-16, נרניה, אוליבר, זורו. בתיאטרון בית ליסין: אני לא רפפורט, משחק ילדים, המלאך, אביב מתעורר, בחורים טובים, שם פרטי, אחים בדם.

טל-יה יהלומי-לוי ליאה

בוגרת בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי, 2004. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין: חלום של לילה בלב קיץ, אביב מתעורר, המלאך, מנדרגולה. בתיאטרון באר שבע: גשם שוטף, בית הקפה, עלי כינור. בתיאטרון חיפה: עד התביעה. באופרה הישראלית: סלומה. בתיאטרון צוותא: יצירה והשתתפות באנסמבל אצל הרננדו במרתף. בתיאטרון הספרייה: גריז. בתיאטרון אורנה פורת: השיר הזה הוא גם שלי. בקולנוע: בסרט שבע ברכות.

מיכל קירזון דוריס

בוגרת BA בחוג לתיאטרון ולימודים רב תחומיים בספרות וקולנוע, אוניברסיטת חיפה. השתתפה בהצגות - בתיאטרון חיפה: יתוש בראש, אמיל והבלשים. בתיאטרון הקאמרי: השיעור. בתיאטרון בית ליסין: המסע אל עבר הצלב, אנדה, שתיקה רועמת. בטלוויזיה: האלופה (HOT) המשרד (YES) בקולנוע: ברונו מאוהב סטנדרט: ZOA קומדי בר.

מרים זוהר רושקה

כלת פרס ישראל לאמנות הבימה לשנת 1987. זכתה בפרסים נוספים רבים, ביניהם ד"ר לשם כבוד לפילוסופיה באוניברסיטת בר-אילן. הגיעה ארצה ממחנות קפריסין, שם השתתפה בתיאטרון חובבים אידי שקובץ מקרב המעפילים. מאנסדורף, שניסה להקים בארץ תיאטרון אידי מקרב העולים, הפקיד בידיה את תפקיד מירנדולינה במחזהו של גולדוני. זמן קצר לאחר מכן התקבלה כשחקנית בתיאטרון הבימה. תפקידיה התפתחו במשך השנים בשני מסלולים: הקלאסי סולוואג של איבסן, קורדליה של שיקספיר, ארקדינה של צ'כוב, מרי סטוארט של שילר, מדיאה של אוריפידיס, ועוד. ומחזות בני זמננו - קליאופטרה של שאו, אנה כריסטי של אוניל, ציד המכשפות של ארתור מילר, איזון עדין, מי מפחד מווירג'יניה וולף? של אלבי, השושנה המקועקעת, הרובע העתיק של טנסי וויליאמס ועוד. תפקידים בשנים אחרונות: בתיאטרון הבימה: אידה בהפרדס, מירלה אפרת ומחלה במירלה אפרת, אלזה באלזה, מרתה ברעל ותחרה, לינדה במוות של סוכן, יום הולדת לג'וזפה ועוד. בתיאטרון באר-שבע: אהבה וזיכרון. בתיאטרון הקאמרי: אקורדיונים. בתיאטרון בית ליסין: מרתה במי מפחד מווירג'יניה וולף?, אלישבע מלאך בחמץ, פנינה שילוני בקידוש, דבורה הגורני בשבעה, חבצלת בקופר, קייט קלר בכולם היו בני, רות סטיינר ברומן הראשון שלי, מלכה (מיצי) בשבר ענן, לילי האריסון בריקוד בשישה שיעורים, אתל בהאגם המוזהב, מרינה בהדוד וניה, אמא מאוהבת, מריאנה באחרון ימיה.

שלומי טפיארו אלכס

בוגר בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי, 2006. מאז תום לימודיו משחק בבית ליסין. בין ההצגות בהן השתתף בתיאטרון בית ליסין: נערי ההיסטוריה, סיפור אהבה, תפוחים מן המדבר, עלמה ורות, בחורים טובים, מנדרגולה.

יגאל נאור מקסי

בוגר החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון הפשוט: חופה שחורה (פרס השחקן - פסטיבל עכו 1982), תשמ"ד (פרס השחקן - פסטיבל עכו 1983), מתן תורה בשש. בתיאטרון חיפה: טרטיף. בתיאטרון באר שבע: אותו ואת בנו, גיטתו של גולדין. בתיאטרון הקאמרי: החילוני האחרון, חבלי משיח, אמא קוראז, גשם, מקבת, חלום ליל קיץ, גורודיש, מעיין הכבשים, אשה בעל בית (פרס האקדמיה - שחקן המשנה לשנת 2003). בתיאטרון בית ליסין: חצוצרה בואדי, חמץ, ערפל, מראה מעל הגשר. בתיאטרון צוותא: רעולים (פרס השחקן - פסטיבל עכו 1990, פרס מסקין לשנת 1991). בתיאטרון הבימה: הופס והופלה, מותו של סוכן, יהוא (פרס השחקן לשנת 1992 מטעם עיריית ת"א, פרס פינקל לשנת 1993). הר לא זז, אכזר מכל המלך, לב טוב, אנשים קשים, תשמ"ד, מבקר המדינה, אכזר ורחום, אנטיגונה. בהצגות לילדים: מפלצת הצחוק, שמשון בר לשון, אולי וילי, אבטיח. בקולנוע: קלרה הקדושה (זוכה פרס השחקן - האקדמיה לקולנוע 1997), מיס אנטבה, הכוכבים של שלומי.

MUNICH - Steven Spielberg
RENDITION - Gavin Hood
HOUSE OF SADDAM - BBC + HBO
על תפקידו כסאדאם זכה בפרס שחקן השנה בפסטיבל מונטה קארלו 2009
OCCUPATION - BBC + KUDOS
COUNTDOWN TO WAR - BBC
ONE NIGHT IN EMERGENCY - BBC
GREEN ZONE - Paul Greengrass
THE INFIDEL, I AM SLAVE, SINBAD, DEAD EUROPE

סדרות ודרמות בטלוויזיה: בוציה, פורים, המכון, קו 300, אגוז, כל מה שיש לי, מילואים, אולי וילי. קריינות: קריין הסדרה תקומה בערוץ הראשון.

משתתפים

נתי קלוגר-רוזנברג אילה

בוגרת הסטודיו למשחק ניסן נתיב. השתתפה בהצגות - בתיאטרון חיפה: **דודתו של צרלי**, בתיאטרון בית ליסין: **קפה ערבה**, בצוותא: **תורת היחסים**, בתיאטרון מסחרי: **אורחא די עלמא** - מונודרמה. בטלוויזיה: **המופע המרכזי**, **ערב אדיר**, **הרצועה**, **אולי הפעם**, **סרונים**, **אורים ותומים**, **המקום**, **כפיות**, **באה בטוב**, **כאן גרים בכף**, **יוני והמחוננים**, **נבחרת ישראל בטלוויזיה**.

אבישי מילשטיין אורסון

מחזאי, במאי, מתרגם ודרמטורג. בוגר לימודי בימוי ובלשנות באוניברסיטת מינכן, גרמניה. משנת 1995 הדרמטורג של תיאטרון בית ליסין. משנת 2000, המנהל האמנותי של פסטיבל "פותרים במה" - פסטיבל בית ליסין למחזאות ישראלית. מבין מחזותיו שהועלו: **אז כמוות** (ציון לשבח, פסטיבל עכו, 1987). בתיאטרון הבימה: **פיביצה**, ביים, בין השאר, את ההצגות - בתיאטרון הקאמרי: **כל הציפיות**, **כל החלומות**, ..., מאה. בתיאטרון בית ליסין: **קיסריה סופ"ש**, **הרומן הראשון שלי**, **הבנאליות של האהבה**. בתיאטרון באר שבע: **בין חברים**. ביים בגרמניה את **רצח של חנוך** ליון בתיאטרון "שאובינה", ואת **מיין קאמפף**, **הסוחר מונציה** בתיאטרון העירוני של פרייבורג, גרמניה, ועוד. תרגם ועיבד למעלה משלושים מחזות מאנגלית, גרמנית, צרפתית וספרדית. המייסד והמנהל האמנותי הראשון של תיאטרון "נוצר". היה מנהל אמנותי של פסטיבל ישראלדרמה - זרקור על המחזאות הישראלית. מנהל אמנותי שותף בפרויקט "קשרי משפחה" של תיאטרון בית ליסין והתיאטרון העירוני של היידלברג, שבמסגרתו ביים את **תרופה**. מנהל את בית הספר למחזאים של תיאטרון בית ליסין. ביים את **הבנאליות של אהבה** מאת סביון ליברכט שזכתה בפרס התיאטרון כהצגת המחזה המקורי הטובה ביותר לשנת 2010.

VIVA GLAM
MAC

כל ההכנסות
של הליפסטיק והליפגלוס
מסדרת ויוה גלאם
נתרמות לקרן האיידס
של M.A.C. התומכת
בגברים, נשים
וילדים החיים עם
איידס ו-HIV
MACCOSMETICS.CO.IL

Lady Gaga

מייסדת ויו"ר ידידי התיאטרון:
ג'ני ברנדס

מנהלת ידידי התיאטרון:
תמר הררי

מרכזת ידידי התיאטרון:
כלנית סטמק

מייסדים
(12,000 ש"ח ומעלה)

אהובי יגאל
אהרונ קלרה ועמוס
אלי ליאון עו"ד
ארליך עדי ועו"ד אמיתי
ברנדס ג'ני וחנינא
גאון משה
גולדמן סיגל עו"ד אמיר
דותן ורדה ובעז
דנקנר אורלי ונוחי
הורביץ דליה ואלי
יוסמן ברוריה ודודי
זהר נילי ואלי

חברת עופר השקעות בע"מ
חוזרוב פארה ועופר
חכים דורית וקרמר שלמה
טוקטלי ד"ר עדנה
מלצר דורית וארז
פדרמן ליאורה ומיכאל
פרופר סוזי ודן
צלמאיר מיכל ומיכאל
קרן מרק ריץ' לחינוך, תרבות ורווחה
קרן ראובן אדית הכט
רכבי מיכל ויובל
שטיינדלינג סוזאנה
שקד שושנה וישעיהו
2 תרומות בעילום שם

תמיכה בהפקת הצגות איכות
לילדים והצגתן בפריפריה

אגודת ידידי תיאטרון בית ליסין
נוסדה באפריל 2006

לפרטים ולהצטרפות:
טל. 03-7255338

אבידן-בריר ברוריה וד"ר אברהם בריר
אביחי גאון מיכל
אדיר אילנה וישראל
אדלר רונית וראובן
אדרי פנינה ומשה
אופיר ד"ר סימה ופרופ' אבינעם
אור מיכאלה ותיאודור
אחיעזר רותי
אלאלוף שרה
אלבין גליה
אלוני שוש ולבוביץ' יורם
אלחנני איטה
אל-יגור מלכה ויובל
אלשיך יוסי
אנג'ל ענת ואודי
אקרמן אסתי וברנר בני
ארזי מירי ושווקי
בארינבוים נטלי וצביקה
בהט מרישה וג'ו
בואנוס רונית והבר איתן
בובליל בת שבע ומשה
בוקשפן נורית ועמירם
בוקשפן רותי ואלדד
ביגר אילנה ואברהם
ביילין עו"ד הלנה ועו"ד ישראלי יעקב
ביצ'צ' פרופ' ניצן
ביוח תלמה וינוש
ביון גינה ודני
בכר אורית ויוסי
בכרן יעקבי אסתר
ברון ענת וגבי
ברנר אביבה
ברק נאווה וזינגר שלום
ברקת אלונה ואלי
ברקת מיקי ושייקה
גבריאלי עדנה וארנן
גולדמן ד"ר רחל ופרופ' בולסלב
גולדברג אורה
גוריון יעפעת
ג'יבלי ד"ר אלישבע ובנימין ז"ל
גיגר שרה ומיכאל
גלאנץ טליה
גלבע סולי וארנשטיין יורם
גלברד ברכה ויעקב
גליק נילי
גליקסמן דליה ויוסף
גמזו יעל וגיא
גרבינסקי דינה וישראל
גרסו ד"ר צביה ופרופ' יוסף

גרינבוים ורד ואילן
דבורי פנינה וזהר
דברת מירי
דגמי הגר ועזרא
דנקנר זהבה ויצחק
דרנגר ורד ואברי
הירשמן פרי עדנה
הלפן חנה ואלי
המבורגר אילנה ויאיר
המבורגר חנה וגדעון
הקר עדנה ועו"ד הרטבי זאב
הרטמן אסתי ואלקס
הרינג איריס
הרציאנו ד"ר לורט
וולטש טלי ועמוס
וורטהיים דרורית
זרניצקי אורה ויוסי
חנן פסיה ורו"ח אריה
טולידאנו נירה
טייק עירונה ודוד ז"ל
טיסונה נעמי ושלמה
טמיר ענת
טרנר אריאלה ויעקב
יונג חנה ואלי
כספי יהודית ופרופ' אליהו
כרמון ציפה ואריק
ליון תמר ויוחנן
ליאור צביה ודן
ליבאי עדנה ופרופ' דוד
לין יהודית ועו"ד אוריאל
לנדאו ליאורה ואלי
לנדסמן גלית ויוסי
לקנר ברוריה וד"ר אמיר רוני
מאור גליה ויהושע
מאיר נילי ושי
מאירוביץ' אילנה
מולכו שלומית ויצחק
מור שרון ומנו
מטלון רותי וניסו
מיתר ג'וזיאן (צביה)
מיתר עופרה
מנדלסון חנה ויוסף
מנור נורית ויואב
מנור רות ויצחק
נאמן דליה ואייבי
נשיץ נחמה וגד
סבג עדי ודורון
סגול טובה וסמי
סגל מרשה ומיכאל

סוארי עדיה ופרופ' יצחק
סל רחל
סיטון נורית וישה
סלונים תמי ואורי
סלע שרה ופרופ' מיכאל
סקר רבקה וצוקר עוזי
עזרי יורם
ענבר יהודית ואורי
ערד אורה
פדרבוש שלי וליאור
פדרבוש רותי ועקי
פוקס רעיה ויצחק
פינס עודד
פישר ד"ר אלי
פפושדו אלי
פרי נאווה
פרלוק אורנה וד"ר חיים
פרנקל ענת ושמואל
צ'ורלי תמי
צ'חנובר סטרה ויוסף
קונדה צפי ואפרים
קלנר חני ואביגדור
קפלן רותי
קריב אסי
קרן משפחת צבי ועפרה מיתר
קרן ע"ש פנחס זכאי ז"ל
ראובני דניאלה ודורון
רהב הילה רוני
רוטלי נלי ויאיר
רונן (פקר) רן
רייז אורנה ואביב
ריכטר מיכל וגלי
רפפורט עירית ופרי גלן
שבט (שטרקס) רינה ואילן
שחר זהבה ואריה
שטיינר ד"ר יוספה
שטר ישראלית ואינשטיין אבי
שטראוכלר בת-שבע
שיימן דניאלה ודן
שמר אלה ועו"ד אריאל
שני הדסה ומאיר
שפער עופרה ורו"ח אלי
שקד חיה
שקלים פנינה והרצל
שרון ד"ר נעמי ורן
שרם יוכי ואיציק
תאומים עירית ומשה
תגר חיה ומרקו
6 תרומות בעילום שם

להצגה זו

עוזרת במאי:
שרון בכור-פרידמן
מנהל הצגה:
אדן שפר
מנהל במה:
דני לוין
סטניסלב סווסטין
עובדי במה:
ניצן לוי, אורן פרי
תאורה:
ליאור עזרא
הגברה:
גיארה הרמן
סטס סוסניברק

שחקני התיאטרון לעונות 2012-13 (לפי סדר א-ב)

מיתל אבני
דור אוחיון
אבי אוריה
אור אילן
יונה אליאן-קשת
דניאל אפרת
ליאור אשכנזי
לירית בלבן
גלי בן-גיאית
אסף בן-שמעון
פנינה ברט-צדקה
ששון גבאי
דני גבע
רבקה גור
ליאת גורן
ענבר גל
מיכאל גמליאל
מורדי גרשון
אילנית גרשון
מיה דגן
דרור דהן
דיקלה הדר
אילן דר
מיכאל הנגבי
שי לי הירש
ידידה ויטל
אופיר וייל
גיל וסרמן
מרים זוהר
עומר זימרי
הילה זיתון
רויטל זלצמן
עמנואל חנון
יוסי טולדו
יורם טולדו
שלומי טפאיר
דבי יבלונקה
רפי תבור
דורון תבורי
יעקב תמרי
ניסו כאביה

חברי ההנהלה הציבורית

עוזי ברעם - יו"ר
ערן אברהמי
פרופ' ניב אחיטוב
איל ארד
נתנאל גלעדי
רמי בן-גל
אורית וינס
שלום חבשוש
אביגדור לוין
אריה מנדל
אריאל קפון

מנהל השידוק: מיכה וייסמברגר

מנהלת הפקות ותפעול: אדווה טמקין

מנהלת כספים: לבנת פז

במאי ומנהל קבוצת הצעירים: גלעד קמחי

הפקה

מנהל הצגה ראשי: אלן פיטלוק
מנהל הצגות: איתן אשל, אסנת גבאי
אורנה דויטש, ברוך וידרה
שושי זק, רולי יקואל, לני רוזנצוויג,
שרון שפירא, ארז שפר

צוות טכני

מנהל טכני: ישעיהו ביבלש
מנהל במה ראשי: אלברטו בנדר
מנהל במה: זיו אורפז, חאלד ג'בארין,
ברוך וידרה, דניאל לוין,
סטניסלב מרק, אברהם נתנאל,
ליאור סאלם, סטניסלב סווסטין,
גיא קריספיל, נחום רז
עובדי במה: דניאל ברק
יהודה גרוס, נביל, טאפשי,
אלון כלפי, מטיאס סטוליאיר
מנהל מח' תאורה: ראובן וולנר
תאורנים: שוקי אבו-חצירה,
ניסים דלרייה, שמואל הס,
יוני לבאי, יוליוס מאירסון,
פרננדו מחאיקר, זאב נבון,
אולג סטפנוב, ליאור עזרא,
אייל עובדיה, דולב ציגל
מנהל מח' הגברה: תמיר אלפיה
הגברה: אבישי אסור, אסף בן אבי,
רז בליצבלאו, מאור בן חמו, גיארה הרמן,
ליאור דלמן, סטס סוסניברק,
אורן פרי, יורי שכנוביץ, סרגיי שקורין
טל פורטנו
מנהל ייצור: רמי דקל
אביזרים: יהודית בולקיאיר
מנהלת מח' הלבשה: אביבה חזיז
מלבישים: רקוויזיטיות, פאניות:
טל אדמון, מיכל אלוני,
מיכל בן שושן, ולריה גלזמן,
דנה כהן, מריאנה גרייב, טל ניב,
אסיה גלן, אירנה סגל,
מריאנה פינקלשטיין, אולגה פרגמן,
מרינה צורילוב, ליאורה רון
מיתל שלום, אורנה שפיצר
אחראי בטיחות: יעקב הכהן

מנהלת התיאטרון: ציפי פינס

מחזאי בית: הלל מיטלפונקט

דרמטורג התיאטרון: אבישי מילשטיין

יעוץ משפטי:
עו"ד אורנה לין
עו"ד עמית מנור
עו"ד נחום פיינברג
רואה חשבון:
אלי שפער

מנהלה

מזכירת התיאטרון: תלמה גנור
מנהלת מח' מכירות:
עירית סוחוניצקי
דוברות ויחסי צבור: זיוה סידון
מנהלת פרסום: מיכל גלעד
מנהל מכירות חוץ: יוסי אלקה
מנהלת מחלקת חינוכית:
אסי ליבק-גולן
מנהלת מח' מנויים: לילך פנחס
מחלקת מנויים:
דורית מוסבי, יהודית רוקבן
מכירות בית: סימי מאירסון,
שני גזית, ליטל גביש
עוזרת מנהל משאבי אנוש:
יפית זיו
רכזת שרותי משרד:
יקי וייסמברגר
מנהלת חשבונות ראשית:
מרב כהן
חשבת שכר: לורה מולדצ'סקי
מח' הנהלת חשבונות:
זהר פורמן, טלי חובב
פניות הציבור: טל שני-וייסמברגר
מנהל מח' שיווק טלפוני:
קופלר סלביה, שגב תומר
מח' שיווק טלפוני:
מריה בנגרט, בתיה גמליאל,
זאבי זוהר, יפית טרייסמן,
ציפי לסינגר, רחל לסקי
מרים כספי, תמר רון, אלקה שלו
מנהל שרות לקוחות:
טל ימיני, כלנית סטמק
נציגי שרות לקוחות:
מירה ביסון, רות בן-דח, שרה גלעם, אוהד דור,
ליאור ליבה-רנולד, שירה מאזה,
רוני מולא, יעל מטלון, יעלה מרוז,
אבישי מימון, מאיה סברוב
מרכזיה: דבורה אהרון, עליזה שטרן
ארכיון: שי מרקוס
אחזקת בניין ומחסן:
משה גנץ, איציק סלחג', גולן ימין
אחראי סדרנים: אריק דור

Maxi and I

A new Israeli play
Written and Directed by
Hillel Mitelpunkt

Set Design: **Bambi Fridman**
Costume Design: **Ula Shevtsov**
Music: **Ori Vidislavski**
Lighting Design: **Uri Morag**

Cast:
Shlomi Tapiero – Alex
Igal Naor – Maxi
Nati Kluger-Rozenberg – Ayala
Avishai Milstein – Orson
Miriam Zohar – Rushka
Michal Kirson – Doris
Tal-ya Yahalomi-levy – Lia
Erez Shefer – Waiter

The young and ambitious Alex is an assistant on “general matters” to Maxi, an Israeli oligarch wallowing in self-pity. Alex, an orphan who experienced an arduous childhood in a tiny one and a half room apartment in the old central bus station, is trying to unlock the secret to wealth and happiness of the nouveau-riche society of Israel and find himself a place at the top. On the way there, he falls in love with his boss’s daughter, betrays his shell shocked friend, is betrayed by his artist wife, and sits shiva (Jewish mourning) for his condescending Communist grandmother.

A bitter satire on love and money, business and art and the Israeli financial aristocracy – who and what comprises it, and how the hell do you join it?

Hillel Mitelpunkt is two-time winner of the Israeli Theatre Award for Best Playwright for “Ismailia” and “Anda” – which also earned the award for Best Play.

First performance: 30.12.2011
Length: 1 hour and 40 min.
without intermission

Maxi and I

A new Israeli play by **Hillel Mitelpunkt**

